

РЕШЕНИЕ

№ 13869

гр. София, 11.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на трети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20221110124398 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК

Образувано е по искова молба на „Т.С.“ ЕАД срещу О. Е. Л., с която са предявени обективно кумулативно искове с правно основание чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че О. Е. Л. дължи на „Т.С.“ ЕАД сумата 4819,66 лева за главница - цена на доставена топлинна енергия за имот в ***** за период от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва от 07.12.2021 г. до изплащане на вземането, с 708,99 лева за мораторна лихва за период от 15.09.2019 г. до 19.11.2021 г.; 12,83 лева за главница - цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.11.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва от 07.12.2021 г. до изплащане на вземането, с 2,13 лева за мораторна лихва за период от 31.12.2019 г. до 19.11.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело № 70059/2021 г. по описа на СРС.

Твърденията на ищеца са, че по силата на договорно правоотношение по общи условия, приети по реда на чл. 150 от ЗЕ, доставял до процесния имот топлинна енергия за исковия период, чиято стойност не била платена в предвидените срокове от ответника като клиент на топлинна енергия за битови нужди по см. чл. 153 от ЗЕ. Претендира се право на обезщетение по чл. 86 ЗЗД.

Ответникът, чрез особен представител, в законоустановения едномесечен срок, е подал отговор на искова молба. Оспорва исковите по основание и размер по съображения за липса/недоказана на облигационна връзка между страните, вкл. че са налице условията по чл. 61-62 от ОУ на ищеца -при така представеното бракоразводно решение ищецът е уведомен, че по силата на същото жилище като семейно е предоставено на съпругата на ответника, но въпреки това не е извършил промяна на партидата. Евентуално навежда доводи за липса на доставка на топлинна енергия на стойност в претендирания размер и възражение за изтекла погасителна давност.

Третото лице-помагач на страна на ищеца „Т.“ ООД не взема становище. Представя писмени доказателства.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото

доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Ищецът представя Нотариален акт за дарение на недвижим имот №127, т. III, рег. №8455, нот. дело №483/29.12.2008 г. на Нотариус с рег. №187 на НК, съгласно който О. Е. Л. придобива от своята майка и двамата си братя безвъзмездно правото на собственост върху процесния Апартамент №53, находящ се в *****.

От Решение №267856/14.11.2017 г. по гр. дело №52256/2017 г. по описа на СРС, влязло в законна сила на 14.11.2017 г. за прекратяване на брака с развод, сключен на 17.01.2003 г., между О. Е. Л. и А. Б. Л.а, се установява, че семейното жилище ап. №53 в *****, е лична собственост на мъжа и се предоставя за ползване на майката до навършване на пълнолетие на децата от брака или при сключване на нов брак. Децата Дея и Ерик Л.и навършват пълнолетие съответно на 28.02.2022 г. и на 19.12.2022 г. Следва да се отбележи, че ап. 53 макар придобит през време на брака е лична собственост на О. Л., на осн. чл. 22, ал. 1 от СК.

От Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №3, т. II, рег. №5058, нот. дело №167/31.12.2020 г. на Нотариус с рег., №303 на НК, се установява, че О. Е. Л. продава на Д. Е. Л. ап. 53.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК – „(с)обствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената й.“ Ето защо качеството потребител на топлинна енергия се свързва с принадлежността на вещно право на собственост върху имота. Сключването на писмен договор не е условие за възникване на облигационната връзка– арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ, а изрично писмено изявление на потребителя за приемането на ОУ законът не въвежда като условие за възникване на правоотношението. Не се твърди и доказва изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ – ответникът да е упражнил възражение срещу ОУ в срока по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ, както и че е сключен индивидуален договор за продажба на топлинна енергия с трето лице. Ирелевантно е дали ответникът фактически е обитавал имота. Също така, според Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК, „(к)огато топлоснабденият имот е жилище, притежавано в режим на съпругеска имуществена общност, при предоставянето му след развода със съдебно решение за ползване на единия от бившите съпрузи, по силата на чл. 57, ал. 1, изр. 1 Семейния кодекс (СК) между двамата възниква наемно правоотношение. Такова правоотношение между бившите съпрузи извежда по тълкувателен път и съдебната практика по приложението на чл. 107, ал. 1 СК от 1985г. (отм.). Когато ползващият бивш съпруг сключи писмен договор при публично известни общи условия с топлопреносното предприятие, например с откриването на индивидуална партида при последното за целия имот, тогава той става клиент на топлинна енергия за битови нужди, освен за своята идеална част от имота, и за другата притежавана от другия бивш съпруг идеална част, поради което дължи на топлопреносното предприятие цената на доставената топлинна енергия за битови нужди за цялото жилище. Ако такъв договор с топлопреносното дружество не бъде сключен, двамата бивши съпрузи като съсобственици дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съобразно с дяловете си в съсобствеността, независимо че ползването на топлоснабденото жилище е предоставено със съдебното решение само на единия бивш съпруг. Възникналото наемно правоотношение по чл. 57, ал. 1, изр. 1 СК само по себе си не е достатъчно, за да може да се приеме, че само ползващият бивш съпруг дължи цената на доставената топлинна енергия за битови нужди, тъй като по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие клиенти на топлинна енергия продължават

да бъдат и двамата бивши съпрузи по силата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ в качеството си на съсобственици“. По делото не се доказва наличие на сключен индивидуален договор за доставка на топлинна енергия с ползващия семейното жилище съпруг. Следва да се отбележи -по арг. от чл. 61, ал. 2 и 3 от ОУ, че закриването или промяната на партидата, във вр. с промяна собствеността или ползването на топлоснабдения имот, е обусловено от изрично изявление на досегашния или новия собственик или ползвател, поради което до промяна титуляра на партидата сумите се събират от първоначалния (собственик/ползвател). Действително, съгласно чл. 62, ал. 1 от ОУ, клиент, който напуска семейното жилище по силата на официален документ, издаден от компетентен орган, е длъжен да уведоми писмено „Т.С.“ ЕАД в 30-дневен срок, като подаде заявление за промяна на партидата. По делото ответникът не е представил доказателства, а и няма наведени твърдения в тази насока, да е подал до ищцовото дружество такова заявление или други доказателства, за промяна на партидата, и е ирелевантно дали ответникът е ползвал фактически процесния недвижим имот през исковия период. Чл. 62, ал. 1 от ОУ урежда право на потребителя, възможност да се освободи от задължението си на клиент, но не е задължение на ищеца за служебна промяна на титуляра на партидата и едностранно да промени длъжника по облигационното правоотношение, след като няма изрично изявление за сключване на индивидуален договор за доставка. Предвид това съдът приема, че през процесния период ответникът е имал качеството на протребител на топлинна енергия и отговаря за неплатените суми.

Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 от ЗЕ). Клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, съгласно чл. 153, ал. 6 от ЗЕ, и дължат плащането ѝ. В този смисъл са разясненията, дадени със задължителното за националния съд решение от 05.12.2019 г. по съединени дела С-708/17 и С-725/17 на СЕС, за това, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент.

От заключение на съдебна техническа експертиза, неоспорено от страните и преценено по реда на чл. 202 от ГПК, се установява, че за исковия период 01.05.2018-30.04.2020 г., г. реално потребеното количество топлинна енергия е на стойност сумата 5451,05 лв., като в нея не са включени лихви или стари задължения, като за сметка на ищеца са отчислявани технологичните разходи на абонатната станция.

От заключение на съдебна счетоводна експертиза, неоспорено от страните и преценено по реда на чл. 202 от ГПК, се установява, че са процесния период са извършени погашения в общ размер 734,78 лв. на 18.01.2019 г. (403,78 лв., с която са платени сметки за м.05.-м.11.2018 г.) и на 16.12.2019 г. (по ОФ м.07.2019 г. -273,14 лв. и 57,86 лв. лихва); предвид което непогасени са останали главница за цена на топлинна енергия – 4819,66 лв., с мораторна лихва – 708,99 лв.; главница за цена на дялово разпределение – 12,83 лв., с мораторна лихва – 02,13 лв.

Съдът приема, че поначало е основателно възражението на ответника за изтекла погасителна давност за периода 01.05.2018-30.09.2019 г., на осн. чл. 111, б. „в“, вр. чл. 116, б. „б“, вр. чл. 114 от ЗЗД, вр. чл. 33, ал. 1, във вр. чл.32, ал.1 от ОУ, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, в сила на 11.08.2016 г. То обаче не поражда желаните правни последици, тъй като за този период сумите са погасени чрез плащане, което представлява извънсъдебно признание на тяхната дължимост.

Съобразно приложимите Общи условия от 2016 г., а именно чл. 33, ал. ал. 1 и ал. 4 от продавачът начислява лихва за забава само върху задълженията по чл. 32, ал. 3, съответно само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 от общите

условия следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят. Ответникът не твърди и не доказва да е погасил в срок паричното вземане за главница за цена на доставка на топлинна енергия, поради което ищецът има право на обезщетение за забавено изпълнение за непогасената главница за цена на топлинна енергия. Ето защо и предвид събраните доказателства чрез ССЧЕ подлежи на уважение по основание и в предявения размер иска за главница за цена за доставка на топлинна енергия, а с оглед изхода на спора по главния иск и акцесорната претенция за лихва.

Съгласно чл. 139, ал. 2 от ЗЕ, дяловото разпределение на топлинна енергия между клиентите в сгради-етажна собственост се извършва от топлопреносното предприятие или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ. Съгласно чл. 149б, ал. 3 ЗЕ услугата дялово разпределение се извършва от и за сметка на доставчика на топлинна енергия или по сключен от него договор с лице, регистрирано по реда на чл. 139а, вкл. в хипотезата на чл. 139б от ЗЕ (когато клиентите в сграда - етажна собственост са избрали лице, регистрирано по реда на чл. 139а, за извършване на услугата дялово разпределение) като сумите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на продавача- чл. 36 от ОУ. От представените писмени доказателства, вкл. от третото лице-помагач главни и индивидуални отчети, се установява, че са предоставени услуги за дялово разпределение, за които ответникът дължи сумата 12,83 лв.

Неоснователен е и следва да бъде отхвърлен иска за мораторна лихва за неплатена услуга дялово разпределение. По арг. от чл. 36, ал. 2 от ОУ не се установява уреден ред и начин за заплащане на услугата, което касае и въпросът с изпадането в забава при неточно изпълнение в темпорален аспект. Освен това, не се представя и покана до длъжника за плащане, поради което правото на парично вземане съдът приема, че не е възникнало.

Търсеното парично задължение за главница е дължимо и изискуемо, и като законна последица от това се дължи поисканата законна мораторна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение -07.12.2021 г., до окончателното изплащане на вземането.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 от ГПК ищецът има право на съдебни разноски, като предвид Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в настоящото производство подлежи на реализация и отговорността за разноски в рамките на заповедното производство. Ищцовото дружество, съразмерно на уважената част от исковете, има право на съдебни разноски за сумата общо 1714,57 лева за платени държавни такси, възнаграждение на вещи лица, на адвокат-особен представител на ответника, и юрисконсулт, последното на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от ЗПП, определено от Съда в предвидения минимален размер по чл. 25-26 от НЗПП.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че О. Е. Л., с ЕГН:*****, с адрес: *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 200 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, сумата 4819,66 лева - главница за цена на доставена топлинна енергия за имот в ***** за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва от 07.12.2021 г. до изплащане на вземането, и сумата 708,99 лева - мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 19.11.2021 г.; сумата 12,83 лева - главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.11.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва от

07.12.2021 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело № 70059/2021 г. по описа на СРС; като иска за мораторна лихва за сумата 2,13 лева за периода от 31.12.2019 г. до 19.11.2021 г. – ОТХВЪРЛЯ.

ОСЪЖДА О. Е. Л., с ЕГН:*****, с адрес: *****, да заплати на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 1714,57 лева – съдебни разноси по ч. гр. дело №70059/2021 г. и гр. дело №24398/2022 г., и двете по описа на СРС.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач „Т.“ ООД на страната на „Т.С.“ ЕАД.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____